

FERMS!

Organ de les Joventuts d'Esquerra Estat Català

Núm. 1

Barcelona 25 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

Avi Macià: Presents!

Fa un any que la Catalunya Popular, la Catalunya dels homes de cor, passava per l'angoixosa prova de la mort del seu cabdill. L'Avi Macià, el pare de les nostres llibertats, l'home que tots portem al cor i a l'esperit, ens deixava per sempre més. Quin buid s'havia fet a Catalunya! quina tristesa silenciosa la tarde solemne de l'enterrament! Semblava que la natura — per associar-se al dol — s'havia posat el mantell gris de les grans diades. De la terra pujava un plor. La gorja de la multitud era seca i febrilencs els ulls del poble.

Avi Macià, per què ens deixares? per què obrires en el teu poble la llaga eterna de la teva absència i del teu buid?

Ha passat un any i la Catalunya irredempta, la Catalunya màrtir, ha conegut nous sofriments. Trepitjades les seves llibertats, escarnits els seus homes i les seves institucions, Catalunya passeja per les planes desolades del món els ulls esbatanats del seu desesper.

Mort el primer President de Catalunya!

Empresonat el segon!

Els anys es compten per dolors i amb plors es celebren les festes que els altres celebren amb rialles.

Però hi ha res més gran que un poble que ha crescut en la sofrança? Hi ha res més noble en el front d'un home que els signes silenciosos de la tristesa?

Catalunya l'estimem pels dolors que ens dones. T'estimem per les rialles que ens ofegues.

Macià és mort, Companys és empresonat. Però Catalunya és viva i Catalunya és lliure.

Què hi poden contra la voluntat d'un poble, contra la flama viva de l'esperit collectius les lleis repressives, els Consells de Guerra i les persecucions?

Misèria de les bèsties de presa que no poden esclavitzar la llum!

Macià reviurà en nosaltres! Companys serà alliberat!

Catalunya cantarà cants de joia i de ríomf.

Catalans, confieu en vosaltres! No defalliu ni un instant davant la sort adversa. Els enemics del nostre poble, lladres de gran camí, no saben què fer de la victòria. Els butxins tremolen davant la Verge. La claror de la veritat ha il·luminat la seva vergonya i el seu odi.

Catalans: Aneu de bon matí davant la tomba de Macià. Agenollevos davant d'ell i reseu-li amb la veu mullada aquesta oració:

"Macià, jurem fidelitat al vostre record i a la vostra esperança. La Catalunya que vau crear, i que ara uns estrangers innobles violen, tornarà a ésser vostra. Vindrem a oferir-vos-la, posar-la al vostres peus encara que hi hàgim de deixar les vides."

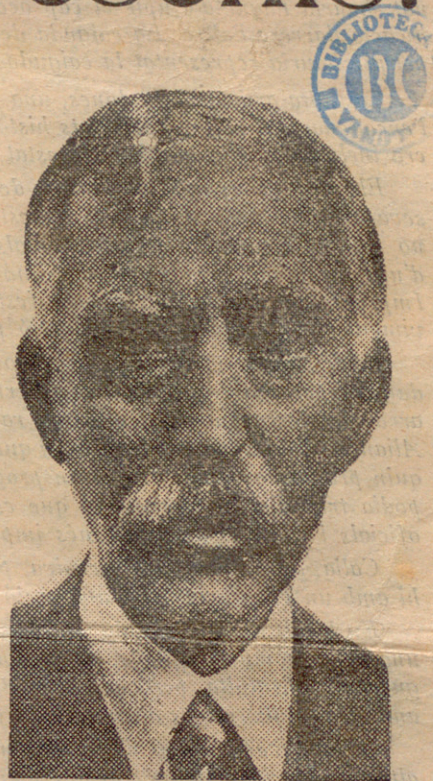
Després d'aquest jurament, Catalans, aixequem-vos decidits i mirant amb ira, els punys closos, els cementiris de Barcelona on jeuen Compte, Alba, Duch, Rafat i tants altres, jureu venjança.

Després, Catalans, pujeu al turó més alt de Montjuïc i des d'allà apercebeu la tomba on hi ha, enterrat en vida, l'altre President.

Per la teva llibertat!

Per Catalunya!

Catalans. Tots a Montjuïc, que una riuda humana manifesti davant la tomba de Macià el seu amor i la seva esperança. Que els enemics vegin que Catalunya viu sota les cendres i que ben aviat el vent de la passió atiarà la flama!

Tot-hom a Montjuïc
que la tomba de Ma-
cià apareixi coberta
de flors catalanes.

Que la seva imatge
ens guii a l'acció
i a la victòria.

VISCA
CATALUNYA!

Editorial

En el manifest llançat a l'opinió pública el darrer mes, ja indicàrem la justesa de la posició política adoptada el 6 d'Octubre. Els fets posteriorment no han fet res més que donar-nos la raó. L'actual Cambra espanyola, xovina, caníbal, no hauria agraït el nostre silenci més que momentàniament, per tenir les mans lliures per ofegar el moviment revolucionari d'Astúries. Una vegada el moviment socialista vençut, Gil Robles-Lerroux manats per Sotelo, Maura i Coicochea, ens haurien tret l'Ordre Públic, Justícia, Ensenyament; haurien abolit la llei de Contractes. En una paraula, haurien desfet tot el que constitueix la base de la llibertat catalana. El Govern de la Generalitat, sol, abandonat, hauria hagut d'ajupir el cap acceptant vergonyosament una abdicació darrera l'altra. La caiguda de Catalunya hauria estat definitiva perquè hauria representat la caiguda en la indignitat.

La lluita armada era, doncs, una necessitat ineludible imposada per l'encadenament rigorós dels fets històrics. Precisament pe raixò, perquè era ineludible calia que hagués estat organitzada.

Els que veiérem el moviment de prop ens donàrem compte de la seva criminal improvisació. I aquesta improvisació era per tot arreu, no sols en els nuclis governamentals, els més susceptibles de mancar d'una orientació revolucionària, sinó en els nuclis actius de l'oposició. Improvisació que no sols es manifestà en l'organització tècnica del moviment, sino en la seva preparació política.

Fruit d'aquesta improvisació fou un moviment torturat profundament per mil contradiccions internes, contradiccions que sembraren arreu la desconfiança. Esquerra, rabassaires, Estat Català, F. A. I., Aliança Obrera, vet ací les forces que intervingueren en la lluita. Sobre quin programa comú? Sobre un programa negatiu, de destrucció. Com podia triomfar una revolució que es tanca en les parets dels edificis oficials i en el clos encara més impenetrable de la resistència?

Calia, doncs, anar a l'ofensiva, però a aquesta ofensiva calia anar-hi amb un programa, amb una acció positiva.

En la nit del 6 d'Octubre no mancaren ni armes ni soldats. Mancà una acció comú acceptada per la totalitat de les masses que intervingueren en la lluita, però acceptada de cor, no amb reserves mentals ni amb desigs miserables d'especulació partidista.

L'experiència del 6 d'Octubre no ha d'ésser, doncs, preparar una altra revolució amb més armes i amb més municions. No ha d'ésser tampoc desertar els grans partits constituïts i anar a engruixir els petits nuclis que, mancats d'acció per la seva pròpia insignificància, apareixen verges de culpa i de pecat.

L'experiència del 6 d'Octubre és aquesta i cap altra: unificació en torn d'un programa constructiu de totes les forces que constitueixen l'actual realitat política.

Les Joventuts d'Esquerra Estat Català trauran del complex profund de la realitat social del nostre país, les línies generals d'aquest programa. El posaran a la consideració i a la crítica dels grans nuclis socials constituïts. Es amb aquest programa anònim, fill de la massa, que aniran a l'acció. Es al seu damunt que s'establirà el diàleg i determinaran les posicions. Clarament, oblidant recels i rancúnies, de cara a l'esdevenidor i a la victòria.

Fet l'acord, unificat el partit al voltant d'un nombre limitat de principis bàsics, es podran emprendre, sense perill d'escissions afeblidores, les tàctiques d'acció més adients. Amb els contactes amb altres partits que coincideixen en una part del nostre programa no caldrà mai sacrificar-ne l'essència vital. Els contactes necessaris amb els partits espanyols s'establiran sense renunciar a res de la nostra personalitat nacional. Cercar amb ells contactes i coincidències. Però això fer-ho sobriament, sense sentimentalismes espanyolistes que són o hipocresia o abdicació.

Vet ací les conseqüències immediates que han tret les Joventuts d'Esquerra Estat Català dels fets dolorosos del 6 d'Octubre. Es per reforçar-les que invitem tots els joves catalans a integrar el nostre partit i la nostra ideologia.

**VISCA L'UNIFICACIÓ DE LES FORCES D'ESQUERRA!
VISQUEN LES JOVENTUTS D'ESQUERRA ESTAT CATALÀ!**

Un sàdic perillós

En la segona meitat del passat segle vingué a Barcelona una dona de família aristocràtica, la senyora Carme de Sojo, la història de la qual, publicada pels jesuïtes, és una de les lectures més interessants i més extraordinàries que es puguin fer.

La vida d'aquesta dona estranya constitueix, en efecte, un dels casos més aguts d'histerisme i de desequilibri sexual. No solament tenia al·lucinacions (veia sovint els diables, i àdhuc li semblava que aquests la maltractaven i la perseguïen), sinó que havia arribat a algunes de les més típiques aberracions de la natura, com no voler tenir contacte amb el seu marit o estar-se setmanes senceres sense ni mirar els seus fills; símptomes inequívocs dels més nefands dels complexos que ha estudiat la moderna psicologia.

Fill d'aquesta dissortada, i hereu del seu temperament malaltís, fou Oriol Anguera de Sojo. Ja d'infant donà mostres d'un caràcter desequilibrat i fortament sàdic i pervers; aquest caràcter que l'havia de fer anys després tristament cèlebre, per les seves crueltats i les seves infàmes.

Els qui vulguin estudiar profitosament aquesta esgarrifosa novel·la d'Edgar Poe que és la vida d'Anguera de Sojo, hauran de tenir en compte que no ens trobem en presència d'un immoral vulgar com Lerroux, ni d'un intrigant mediocre com Gil Robles, sinó d'un ésser infinitament més repulsiu i més perillós: un vessànic assedegat de sang.

Aquest abjecte avort de la santa Carme de Sojo, després d'haver pasat d'Acció Catalana a la Lliga, no se sentí encara satisfet d'ell mateix. Li calien traïcions més vastes, per portar la seva ànima de renegat al cim de la infàmia. Li calia la traïció de les traïcions, i la realitzà: fou traïdor a la nació, es passà als enemics seculars de la pàtria.

Ara, des de Madrid, ell, com un escorpi fart de metzina, escopirà contra la terra que l'ha vist néixer. No hi haurà ningú més exigent que ell, dins el govern odiós, contra Catalunya. Les pitjors repressions, els carnatges més criminals, seran aconsellats per ell. Quan un sàdic arriba al poder, una terra coneix totes les aberracions.

Catalunya, que s'ha glorificat amb un Claris, un Bach de Roda, un Josép Moragues i una Macià, ha conegut també la infinita amargor dels fills desnaturalitzats. Oriol Anguera de Sojo i Domènec Batet són, en el nostre segle, allò que fou un comte de Santa Coloma tres segles enrera. Per a tots, el Poeta ha dit el suprem anatema nacional:

Comte de Santa Coloma,
malviatge qui et parí!
Més li valdria a la terra
que hagués nat un escorpi.

"A l'Aliança Obrera"

QUATRE PARAULES

Les Joventuts d'Esquerra E. C. tal com estan constituïdes ara, volen fer triomfar, en el seu partit, la tendència social i constructiva que exposem esquemàticament en el nostre editorial. Això vol dir que no sols defugim el contacte amb organitzacions de classe, sinó que, al contrari, el cerquem. Ara bé, aquest contacte ha d'ésser fet, sempre, en el terreny de la màxima serenitat i al davant d'una plataforma sincera. Combatrem a sang i a foc, posarem al pilori de la reprobació pública, tots aquells que en aquests moments solemniais en els quals s'edifica silenciosament l'avenir polític i social del nostre poble, es moguin per baixes passions de partit i per migrades manipulacions especulatives.

Es en aquest sentit que volem definir la nostra posició davant "aliança obrera".

Malgrat la simpatia que ens inspira aquest moviment — malgrat el desig d'anar amb ell a coincidències polítiques, hem de denunciar als nostres militants i a l'opinió pública la maniobra — una mica grollera — que intenta aquesta organització.

Al dir d'alguns no tots dels seus homes representatius els fets del 6 d'octubre varen anar malament perquè Dencàs i Companys varen evitar que "Aliança Obrera" prengués la direcció del moviment.

Aquesta posició no constitueix més que una maniobra per a pescar incautes.

Direm — per a demostrar-ho — algunes veritats: Primera. L'Aliança Obrera integrada pel Partit Comunista, el Partit Socialista, el B. O. C., l'Esquerra Comunista i els grups sindicalistes, era una organització fragmentada i composta de grups rivals. N'hi ha prou en llegir la premsa d'abans i de després del 6, per donar-se compte que cada un dels partits que integra l'A. O. esperava la més petita badada dels altres, per a absorbir-los o destruir-los.

No hi ha — a Catalunya i a Espanya, persones que s'odiïn amb més força que els tres dirigents de P. C. C., B. O. C. i E. C.

Doncs, l'A. O. no constituïa una organització que pogué oferir garanties per a endegar el formidable traspalsament produït per la revolució. Si el moviment hagués passat a les seves mans, ells mateixos, amb les seves contradiccions internes i amb els seus odís s'haurien cuidat de destruir-lo.

Segona. Podia, però, el moviment passar a les seves mans?

Així ho deixen entendre els seus dirigents. Ajuden a aquesta suposició els "reporters" de "Crònica", "Estampa", interessats a produir

contra els fets del 6 d'octubre una reacció d'espant que tant interessa als feixistes. Hi ajuden, també, certs elements "centristes" de la política catalana que volen treure dels fets revolucionaris conseqüències radicalment oposades a la realitat.

Quina és, però, la realitat?

Els dirigents d'A. O. — el dia 6 d'octubre — demanaren — *davant nostre* — armes per 1.000 homes. Es a dir, els partits que componen A. O., tots junts, mobilitzaren 1.000 homes. Ara bé. Home bregats, professionals de la revolució, com han deixat entendre els reporters madrilenys?

Diguem-nos quines son les revolucions a les que han participat fins ara els partits components de l'A. O. La majoria, per no dir la totalitat, dels seus homes — xicots de 18 a 20 anys — era la primera vegada que intervenien en un fet armat. Proves? Els nostres "escamots" que tenien que ensenyar-los com es carregava el fusell o la pistola...

Podien 1.000 homes, poc bregats i dividits en cinc organitzacions rivals, prendre la direcció d'un moviment de l'envergadura colosal del 6 d'octubre?

No podien! I en cas que haguessin pogut no era convenient. No perquè la revolució anés massa lluny, sinó perquè simplement, la revolució no hauria anat enlloc.

Tercera. Què pensar, demés, d'una organització revolucionària que ho preveu tot, ho endevina tot i no es recorda fins al 6 d'octubre de buscar armes.

Què penseu d'un revolucionari que per fer la revolució demanen *permís* al Govern?

Quarta. Calia, doncs, deixar desarmats als homes d'A. O.? No! de cap de les maneres! Els que redactem aquest full així ho indicarem a Dencàs i Badia: Ens venien a ajudar. No podien, *en absolut*, sobrepassar-nos. No armar-los era rebutjar un aliat i prepara una plataforma efectista.

Perquè no ho feu Dencàs? D'això ja en parlarem en una altra ocasió i els elements d'A. O. veuren que no eren pas ells sols els suspects...

Doncs, les closes clares. Res de fulletons ni de novel·les d'entrega. i Sinceritat. Objectivitat.

A Catalunya hi ha tres grans organitzacions de massa: Rabasaires, Esquerra, Estat Català. Es diu d'aquests organismes que cal fer triomfar les idees renovadores. Es l'unitat d'acció d'aquestes tres grans col·lectivitats que poden portar-nos a la victòria.

Tot el que es faci al defora és afèblir la posició constructiva de la

Lerroux, G. Robles, agents dels carboners anglesos

Al damunt dels camps desolats i de les mines obscures d'Astúries s'ha jugat un drama que la censura no va deixar percebre als ulls entellats del poble ibèric.

Aquest drama demostra d'una manera palpable l'ominosa realitat del actual règim i la necessitat imperiosa de superar-lo.

El partit treballista anglès delegà a un dels seus homes més eminents perquè junt amb representants dels Sindicats i dels Partits Socialistes d'altres països, fessin una enquesta sobre els horrors de l'ocupació d'Astúries pels bandits internacionals (lladres i "macarrons" expulsats de tots els països) del "Glorioso Tercio", i les bandes salvatges de les tropes regulars.

Internacionalment, aquesta costum és respectada. Rússia en els horrors de la guerra civil rebé periodistes estrangers hostils al sistema comunista. Fins l'Alemanya d'Hitler, l'odiosa Alemanya dels assassins rebé, en ocasió del procés contra Van der Lubbe, una comissió d'enquesta internacional.

L'Espanya dels Gil Robles Lerroux, responent al ressò ancestral del seu canibalisme, negà l'entrada a la comissió la qual fou expulsada d'Espanya.

El tren que ocupaven els representants de la consciència humana, es creuà a Hendaya amb un tren ocupat per uns homes que anaren a Madrid i foren rebuts cordialment per Lerroux i Gil Robles. Qui eren aquests homes? Una comissió de Patrons miners anglesos presidits per Nicole, Secretari general d'aquella formidable organització capitalista. I quina missió "desinteressada" els portava de Londres a Madrid? El socórrer, evidentment, el poble espanyol! Com? Engruixint la subscripció "pro-víctimas del deber"? Socórrer els orfes innumerables que corren esma-perduts pels carrers d'Oviedo? No, venien a ajudar al país... venent carbó!

Un punt Lerroux i Gil Robles van veure que es tractava d'honorables comerciants, que no venien ni a protestar ni a immiscuir-se en els assumptes de la Sobirania Nacional, els feren entrar, els oferiren cigars i parlaren llargament.

revolució i contribuir a la seva desfeta.

Al damunt d'una base constructiva — amics d'A. O. — ens entendrem sempre.

Si heu de recomençar la vostra eterna cançó d'enganys i manobres, trobareu la nostra organització un roquisser contra el que us trencareu el cap!

A la sortida de la reunió, Gil Robles-Lerroux feren aquesta declaració política: Mentre no es pacifiqui la zona minera, no es treballarà encara que hàgim de recórrer al "sacrifici" d'importar carbó anglès.

El "Sacrifici" vol dir el 10 per cent de comissió...

Es després d'una sèrie de sacrificis així que es poden tenir automòbils, fer viatges de nuvis a través d'Europa i tenir finques a Sant Rafael...

Aquesta declaració política, però, tingué la virtut d'exaltar els propietaris de les mines asturianes. Com? Importar carbó anglès? Si el pis de les mines és ple de "stoks" de carbó espanyol! Si nosaltres aquesta revolució ens havia vingut com l'anell al dit: Morts, empresonats, expulsats, tots els obrers extremistes, sous reduïts, venda de carbó acumulat.

Corredisses d'Astúries a Madrid, a Barcelona. El President del Treball Nacional d'Astúries, visita el President del Foment del Treball Nacional a Catalunya, fa una conferència al seu centre social. El Foment de Barcelona inicia una subscripció pro-Astúries, accepta reconstruir la ciutat, suggereix fins i tot un recàrrec fiscal per accelerar la reedificació de les mines.

Per què aquesta solidaritat entre els dos Foments? Perquè representen forces capitalistes (carbó, metallúrgia, teixits) amb interessos comuns, proteccionistes, anti-anglesos. Interessos ferits de mort pel "lladre internacional" Lerroux i per l'agrari lliure-canvista Gil Robles.

Mentrestant el comandant Doval realitza l'obra de "pacificació" d'Astúries, deté González Peña, Porfirio Díaz.

Com? s'exclamen Gil Robles i Lerroux, ja està pacificat? ja es pot treballar? I el "sacrifici" com queda?

Immediata destitució de Doval, misteriosa destitució que ara s'explica. Protesta de Ladreda, diputat cedista, representant dels carboners espanyols.

Vetaci el drama que es juga al damunt de les tombes fumejants, al damunt les planes desolades de la gloriosa Astúries, germana nostra!

La nostra posició davant Dencas Badia

En el manifest que va iniciar la nostra actuació oficial, actuació avalada i dirigida per un Comitè executiu constituït segons les normes democràtiques de les que no sortirem mai, vàrem deixar entendre que *amics segurs* instruïen un sumari contra els homes que tingueren una responsabilitat personal en el desastre del 6 d'octubre.

No és, naturalment, l'hora de començar. Són massa aprop els fets i massa exigents les necessitats d'organització i resistència davant l'enemic. Demés la reacció ha tirat massa llot, massa calúmnies vils perquè nosaltres hi ajudéssim en l'exercici prematur d'una obra de depuració.

Sempre que se'ns ha demanat l'opinió sobre el que havien de fer els homes de l'exili els hem respost el següent: callar, callar i callar. Esperar que el temps colloqués les coses i els fets en les vertitables perspectives, que evitessin tota mena de declaracions a la premsa, que el contacte amb un país, França, on serien ben acollits per les forces polítiques esquerranes, que l'aureola de martirilogi que segurament es faria al seu voltant, no els fes oblidar ni un moment el record que ha deixat la seva actuació a Catalunya.

No ha estat així. Creient que no havia passat res, que l'experiència formidable del 6 d'octubre havia estat oblidada, han començat a actuar seguint els motllos vells, les velles passions i les velles rancúnies.

Això ens obliga sortir del nostre silenci i a fer contra la nostra voluntat les següents afirmacions:

Primer. — Considerem Josep Dencs com un home col·locat com-

pletament al marge de la nostra actuació.

Segon. — Considerem Miquel Badia l'home que en les hores angoixoses del 6 d'octubre donà una prova més de la seva valentia. Nequem però en ell tota actitud dirigent. Miquel Badia és un soldat. És només això i és tot això.

Tot el que faci Miquel Badia per sortir del rengle serà destruït implacablement per nosaltres. Tot el que faci per continuar essent un soldat de Catalunya serà agraït i reconegut.

Tercer. — La fallida de Dencas-Badia no pot representar la fallida de l'esperit i de l'organització de les Joventuts, com la fallida de Coll i Llach — per exemple — (i citem aquest cas perquè és una mena d'alcaloïde de la defecció) no pot suposar la fallida de l'esperit de l'Esquerra. Les Joventuts desitgen apasionadament la unitat del Partit. Però volen edificar-la, no a través de noms i de persones, sinó a través de programes. Tots aquells, que en nom de la fallida Dencas, Coll i Llach, vulguin aprofundir les diferències són enemics nostres i enemics de Catalunya.

Quart. — Les Joventuts d'Esquerra Estat Català, després d'haver executat políticament els companys Dencas i Badia, s'aixequen contra tot intent reaccionari d'embrutar les seves persones. Els companys alludits ho seran tot, menys estafadors. El fet que les Autoritats espanyoles els persegueixen per aquest delictes no fa res més que demostrar la incurable imbecilitat de què estan proveïdes.

EL COMITE EXECUTIU

Recordau-vos dels germans caiguts a les presons. Contribuiu a fer-los l'estada menys crudel.

PIM! PAM! PUM!

Samper, Hidalgo, Villalobos.

Vamos por el cuarto cadáver. (declaracions d'un diputat de la C. E. D. A.)

Es aixis - traïdor Lerroux - com s'aixampla la base de la República?

S-Fol-1170